

AUDIO
VIDEO

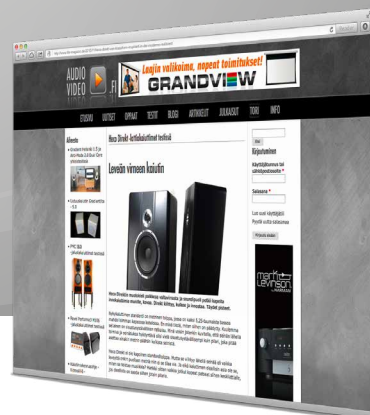
.FI

HECO

Direkt

"Wide and brave
performance from
brave and wide
loudspeaker"

"Direkt accelerate,
Direkt go on,
Direkt excites.
Full points!"

HECO

Lise-Meitner-Str. 9 · 50259 Pulheim · Germany · www.heco-audio.de

audiovideo.fi
11 | 2015

LEVEÄN VIRNEEN KAIUTIN

Heco Direktin muotokieli poikkeaa valtavirrasta ja soundipuoli potkii kapeita innokaiuttimia munille, kovaa. Direkt kiihtyy, kulkee ja innostaa. Täydet pisteet.

Nykykaiuttimien standardi on metrinen tolppa, jossa on kaksi 5,25-tuumaista bassoa mahdollisimman kapeassa kotelossa. En minä tiedä, miten siihen on päädytty. Kuulemma sellainen on sisustusystävällinen ratkaisu. Minä voisin jotenkin kuvitella, että seinän lähellä toimiva ja seinätukea hyödyntävä olisi vielä sisustusystävällisempi kuin pilari, joka pitää asettaa ainakin metrin päähän kaikista seinistä.

Heco Direkt ei ole kapoinen standarditolppa. Mutta se viihtyy lähellä seinää eli vaikka levyyttä onkin puolisen metriä niin ei se tilaa vie. Ja eikö kaiuttimien oleellisin asia ole se, miten se toistaa musiikkia? Hankkii sitten vaikka jotkut kapeat patsaat siihen keskialueille, jos oleellista on saada siihen jotain pilaria.

Niin hifi- kuin PA-piirteitäkin

Bassoelementti on kymppituumainen, samaa sarjaa kuin pienissä PA-kaiuttimissa. Elementin ulkoripustus vain on hifimaailmasta tuttu kuminen eikä pro-käytön optimoitu matala kangaspoimutus. Kookas kotelo ja iso elementti lupaavat hyvää myös herkkyydelle, valmistaja sanoo lukemaksi 95 desibeliä. Se tarkoittaa, että Heco Direkt soi yhdellä watilla yhtä kovaa kuin pienet jalustakaiuttimet kymmenellä. Ja se kymmenen wattia alkaa pikkukaiuttimille olla aika paljon, bassoelementti vatkaa jo useita millejä eli itse asiassa säröä voi olla paljonkin.

Diskanttina ei kuitenkaan ole PA-torvea vaan enemmänkin highend-henkinen tekstiilikalotti pienessä metallisessa suuntaimessa. Jos ihan nipotetaan niin kymppituumaiselle olisi saanut olla isompikin torvelo diskantin edessä, elementtien optimaalista sovitusta ajatellen. Mutta hyvä näinkin, kuuntelemalla selviää sitten se lopputulos.

Kotelo on nostettu irti lattiasta ja se keventää ulkoasua todella paljon verrattuna lattiassa kiinni rönöttävään laatikkoon. Refleksiiputketkin saadaan näin piiloon silmiltä ja lapsien ylimääräisiltä pikkuautoilta, pehmoeläimiltä ja maksamakkaravoileiviltä. Lisukkeena on vielä se, että jalat kallistavat kaiutinta hieman takakenoon, joka saa sen näyttämään vielä enemmän huonekalulta. Minä suoraan sanottuna pidän näiden olemuksesta varsin paljon. Olisin ehkä pärjännyt ilmeikkään etulevyn vauhtiraitoja, mutta monelle "go faster stripes" on tietysti vain lupaus siitä, että mennään kunnolla. Minusta ne olisivat istuneet paremmin, jos kotelon olisi saanut vaikka räikeän punaisena eikä vain mustana ja valkoisena.

Kirkkaasti potkiva

Ensitahtit Grover Washington Jr:n Mister Magic -biisiä lupaavat hyvää, todella hyvää. Sointi on kirkas, avoin ja bassopäältäan mehevästi murahtava. Basso lätkii mehevänä, mutta ei puuroudu paksuksi. Direkt kestävää seinän läheisyyttä keskivertoa paremmin, se on erittäin hyvä asia. Paras bassoslämmi kun irtoaa juurikin kaiuttimet jotakuinkin seinää vasten, silloin keskitali yläbassolle ei tule potkua syövää kuoppaa seinäheijastuksesta.

Ja kun huoneen tuoma tuki otetaan hyödyksi eikä kärsitä siitä niin päästään parempaan hyötysuhteeseen (enemmän puhdasta ääntä per vahvistimen wattia) ja juuri siihen tasapainoisempaan ja alemmas ulottuvaan toistoon. Normaaleissa suomalaishuoneissa Direktin bassotoisto voi hyvin venyä alle 30 hertsin eli valmistajan lupaus 28 hertsistä viittaa juurikin huoneessa saatavaan tulokseen.

Yleisluonne on kovaa potkaiseva ja kirkas, ei ylenpalttisen, mutta ehkä aavistuksen sakalaiseen makuun hiottu eli mietoa loudnessia on. Desibeli-kaksi kummassakin päässä eli ei paljoa. Oleellisempaa on se, että tästä huolimatta keskialue ei ole jäänyt pahasti paitsioon.

Monella materiaalilla Heco Direkt tuo kasvoille leveän virneen ja lisäksi sen taajuusvaste on hieman hymyilevä, sekä bassoille että diskantilla on tippa enemmän energiaa kuin keskialueella. Toki tämä tarkoittaa, että ne keskialueen pienimmät nyanssit jäävät aavistuksen normaalia etäämmälle - jos yhtä asiaa nostaa niin viereinen luonnollisesti on sitten jää suhteessa vähän vähemmälle. Pikkukaiuttimissa loudness-henki vie helposti stereokuvan mennessään, mutta Direktissä tila välittyy edelleen hyvin.

Munaa, on munaa

20 Fingersin Short Dick Man potkii kiitettävän hyvin. Slämmiä on kuin pienessä PA:ssa, diskanttipää vain on siitä lievästä kirkkaudesta huolimatta paljon PA-torvea armollisempi. Sama asia vähän sievemmin sanottuna, Herbie Hancockin Doin' It. Bassokuviot toistuvat hyvin selkeinä, kiitos sen parin desibelin lisälämmön. Potkussa ei kuitenkaan ole turhaa paksuutta, napakasti iskee. Tähän auttaa sekin, että Direkt kestää sen huoneen tuoman korostuksen eli keskibasso ei nouse liian paksuksi kun tavallinen huone kuitenkin aluetta aina korostaa. Joskus vähemmän ja joskus paljon enemmän.

Pysyttelen vielä yhden biisin verran aiheessa ja pakarat tuisemaan Black Hawk Down -soundtrackin Bakara-raidalla. Bassopään mehevä tykytys yllyttää avaamaan hanaa huomattavan paljon. Ja sitä Direkt kestää paljon paremmin kuin ne kapoiset sisustus-kaiuttimet. Kunnolla pinta-alaa, kunnolla etulevyä, kunnolla herkkyttä - ei sitä vastaan voi taistella lipputangolta näyttävällä pikkukaiuttimella.

Kerrostalossa rauhallisesti elävälle Direktin tämä puoli kyivistä jää paljolti piiloon, tai sitten asuntoa saa vaihtaa suhteellisen tiheään. Mutta onneksi on paljon muutakin. Iso elementti kantaa suoraa ääntä kuuntelupaikalle pientä paremmin, huoneheijastuksia on vähemmän ja se kuuluu yleisenä välittömyytenä. Eräs kaiuttimia kuuntelemassa käynyt kaverini kommentoi, että "eivät nämä sitä 200-litraiseen laatikkoon asennetun 15-tuumaisen vaivattomuutta ja voimaa saavuta". No eivät tietenkään, mutta terveesti siihen suuntaan ollaan matkalla.

Vaan seisooko myös järki?

Onko joku, mikä ei toimi Direktillä? No, kun keskialue on aavistuksen - ei paljoa, mutta aavistuksen - basson ja diskantin varjossa niin akustiset esitykset siirtyvät hieman kauemmas. Igor Stravinskyn Kevätuhrilla ja Tuulilinnalla olen siirtynyt salin eturivistä sinne puolivälin paikkeille. Tunnelmaa on edelleen, mutta instrumentit eivät esiinny ihan suoraan edessäni.

George Benson soittaa kitaroinea metrin kauempana ja rumpujen pelit saavat pienen alleviivauksen - verrattuna aivan neutraalin kaiuttimien esillepanoon. Kyllä minulla jalka vippaa ja pää nyökkii hyvällä kappaleella tästä huolimatta. Direktissä basson ja diskantin nosto ovat hyvin maltillisia, highend-hengessä myytävissä kaiuttimissa voi olla paljon räikeämpiäkin korostuksia.

Terveet ja rohkeat

Heco Direkt on todella tervetullut tuulahdus kapeiden peruskaiuttimien joukkoon. Se erottuu massasta rohkean leveällä olemuksellaan ja kevyesti leveilevällä soundillaan. Direktin päätarkoitus ei ole olla mahdollisimman huomiota herättämätön ja pieni, sen päätarkoitus on soittaa musiikkia niin, että sinulla on hymy huulilla. Ja se tekee oikein sujuvasti.

Minä olen ehtinyt kuunnella niin paljon kaikenlaisia kaiuttimia, että olen tullut aivan järjettömän ronkeliksi. Heco Direkt kuuluu siihen harvojen kaiuttimien joukkoon, jota saattaisin miettiä omaan olohuoneeseeni. Omaan makuuni tyydyttämään saattaisin ottaa kiinni vahvistimen diskanttisäätimestä ja kääntää sitä aavistuksen miinukselle, tasoittamaan hieman pinnassa helkkäävää Direktin yläpäätä. Mutta sitä minä en teille voi kertoa koska tosihifisti ei sävynsäätöihin koske. Eikä kannatakaan kertoa, sillä erityyppisen kirkkaan äänen ystävät saattavat jopa kääntää sitä diskanttisäädintä plussan puolelle.

Lyhyesti: Leveän rohkea esitys leveän rohkealta kaiuttimelta.